

Publicerad 2013-04-14 20:43 av Queen_of_me

Bönen om livet

Vem sa att du fick gråta, släppa garden?

Vem sa att du fick ge upp?

När tröttheten kommer krypande och du inte finner någon anledning
ett tryck i bröstet, ständigt illamående

Ibland vill du stanna upp, hoppa av cykeln och inte röra dig
falla, ramla, slå dig, någonting som väcker dig

Jag vet att sommaren är vacker, jag minns det från förr
men nu ser jag ingen vackert

Och du orkar inte längre med livet
varenda dag lever du på den sista orken

Men sömnen vill aldrig finna dig, den lurar dig bort
det finns en skräck i bröstet som håller dig i vakenhet

Det är som om du lever på det sista du har
den sista kronan du äger

Och sakta
mycket sakta
letar sig en apati in i bröstet
likgiltighet som blandas med tröttheten
och den enda tanken som lyckas bryta sig genom dimman
är tanken på slutet av allt

Inte nu, inte än, inte snart
bara snälla sluta nu, jag orkar inte mer av det här, sov nu, lägg dig jag orkar inte, snälla nu, jag vill inte, jag
vill vara glad, jag vill andas, jag vill skratta, jag vill le, jag vill känna glädje, jag vill orka.
snälla

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Queen_of_me med Poeter.se id #7906 innehar upphovsrätten